

23.10.2022, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT On je náš Bůh, my lid, jež on pase, ovce, jež vodí svou rukou. Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce jako při sváru v Meribě, jako v den pokušení na poušti v Masse, kde mě vaši otcové pokoušeli, kde mě chtěli zkoušet, i když viděli mé činy. Ž 95, 7-9

PÍSEŇ 177 Nuž Bohu,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, máme za sebou další pracovní týden. Opět jsme se ani na chvíli nezastavili. Pole ani lesy nepočkají, a jsme na všechno v podstatě sami. Mladí odcházejí do měst a nám už síly ubývají. Přesto nebo možná právě proto musíme pracovat stále víc a nesmíme ani na chvíli zahálet. Den má navíc jen čtyřadvacet hodin, což je ukrutně málo. Ty nám však podáváš svou pomocnou ruku a přivádíš nám do života nejen toho, s kým nebudeme muset být tak strašně sami, ale také toho, s kým se nám dobře povede. Prosíme tě, pomoz nám aspoň na chvíli naslouchat tvému Slovu a čerpat ze Tvé milosti. Prosíme, buď s námi tento den, ať se můžeme těšit i na další. Amen.

1. ČTENÍ Dt 24, 1-4

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, tak rádi bychom se s někým chtěli sdílet se svou vírou, ale stále se to nějak nedaří. Buď nás nikdo neposlouchá nebo nám chybějí vhodná slova.

Proto tě prosíme za víru v našich rodinách, ať není jen otázkou jednoho dne, ideálně neděle, ale i obyčejných všedních dní.

Prosíme tě za všechny, kdo jsou sami, ať už na všechno nebo jen na sdílení i těch nejhlubších myšlenek. Víme, že z nás už mnoho nového nevypadne, přesto tě prosíme, aby to tak nemuselo být navěky.

A prosíme tě, ať se nebojíme reagovat na proměny doby, i když jim často vůbec nerozumíme a nemusíme se jen držet toho, co tak vždycky bylo. Víme, že zvyk, tradice a konzervativismus vedou jen k vlastnímu myšlenkovému sebezničení, ale my to jinak neumíme.

Prosíme, odpusť nám to.

A všechny své nevyslovené prosby vkládáme do společné modlitby, kterou jsi nás Ty sám naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá. O smilstvu, jakékoliv nezřízenosti nebo chamtivosti ať se mezi vámi ani nemluví, jak se sluší na ty, kdo patří Bohu. Vést sprosté, hloupé a dvojsmyslné řeči se nepatří; vy máte vzdávat Bohu díky! Ef 5, 1-4

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mk 10, 1-9

I vstal a šel odtamtud do judských krajin a za Jordán. Opět se k němu shromáždily zástupy, a on je zase učil, jak bylo jeho zvykem. Tu přišli farizeové a zkoušeli ho: ptali se ho, je-li muži dovoleno propustit manželku. Odpověděl jim: „Co vám ustanovil Mojžíš?“ Řekli: „Mojžíš dovolil napsat rozlukový lístek a propustit.“ Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal toto ustanovení. Od počátku stvoření, Bůh učinil člověka jako muže a ženu; proto opustí muž svého otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo; takže již nejsou dva, ale jeden. A proto, co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“

Proč se dnes muži nežení a ženy nevdávají? A pokud ano, tak ne v kostele. A čest výjimkám.

Důvod první: nemají rádi církve. S vírou a Bohem by zas takový problém neměli, církve je však pro ně semeništěm všech válek a vraždění či sporů o majetek a faráře. A jestli byl dobrý nebo špatný.

Důvod druhý: nikdo a nic je k tomu nenutí. Za ne tak dávných dob tomu bylo tak, že když dva lidé chtěli být spolu a mít děti, tak se prostě vzali a moc nad tím nepřemýšleli. Dnes je to už docela jinak.

Důvod třetí: nechtějí se pak rozvádět. Rozvod je zejména v církvi něco nepřijatelného, nepřístojného, zapovězeného. Ještě za mých mladých let se říkalo, že rozvody jsou rakovinou společnosti. Tak se raději neožením nebo nevdám, abych se pak nemusel, nemusela rozvádět. Protože horší než svobodný mládenec, neprovdaná dívka je

rozvedený muž, rozvedená žena. V tom prvním případě měl, měla smůlu a v tom druhém si za to může sám, sama.

A co k tomu říká Ježíš, ten nejpovolanější z nejpovolanějších. Za Ježíšem se v první řadě postaví zástupy. To my moc dobře známe, že když se Ježíš odněkud hne, tak se kolem něj hned všichni shromáždí a on je zase učí a oni trpělivě naslouchají jeho slovům. Jak to ostatně bylo také zvykem. Nejen že Ježíš učil, ale že i měl své posluchače. Dnes by se asi nestačil divit. O čem se ti lidé také dovedou bavit.

A přišli za ním farizeové. To také moc dobře známe, nechtěli jít s ním, ale za ním a nechtěli spolu s ním hledat pravdu, ale prostě ho vyzkoušet. Mysleli si, že vědí víc než on a chtěli mu to také dokázat. A začali ho zkoušet, je-li muži dovoleno propustit manželku. Jasně, že je, už Mojžíš dovolil napsat rozlukový lístek v případě hříchu a propustit. Ježíš na to však řekl, pro tvrdost vašeho srdce, místo odpuštění trest, vám píše toto ustanovení. Už od počátku stvoření Bůh učinil člověka jako muže a ženu. Proto opustí muž svého otce i matku a připojí se ke své manželce. A budou ti dva jedno tělo. Takže už nejsou dva, ale jeden. A proto, co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.

Řekl bych, že právě toto opuštění otce i matky je tím nejlepším základem pro připojení se ke své manželce. A manželka nemusí přijímat mužovy rodiče, ale je svému muži nápomocna, aby to opuštění také dokonal. A budou ti dva jedno tělo. Už nebudou dva, ale jeden.

Před manželstvím jsou dva, v něm a po něm už jen jeden. A netýká se to jen společného lože, ale celého lidského života. Už nejsem jen já a ty, už jsme my. Jsme jedním tělem. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuj. Hlavní důvod proti všem rozvodům, že co spojuje Bůh, ať už v kostele nebo někde jinde, to člověk nemá právo rozdělit. Boží spojení je ještě víc než to lidské. Jsme spolu a máme být spolu, protože to tak chce Bůh. A poznání tohoto Božího záměru je rozhodující pro předpoklad k založení manželství. Bez Boha to někdy nejde. Necht' si to všichni zapamatují.

A proč? Protože manželství je základní lidský vztah, manželé jsou sobě navzájem nejbližšími bližními. V manželství člověk vstupuje do toho nejužšího vztahu, jaký může být. V manželství má člověk toho nejbližšího bližního, jakého může mít. A v manželství se člověk stává člověkem, neboť už nemluví jen o tom druhém, ale také o sobě. A tím se projevuje i jeho lidství. Necht' si to všichni zapamatují. A proč? My jsme někdy příliš zaměřeni na tento svět a jeho přežití v něm. A manželství by mělo život na tomto světě také prodloužit. V manželství však oba lidé mimo jiné směřují také k Božímu království. Často se na to zapomíná, ale ta poslední budoucnost, k níž člověk směřuje úplně naposledy, je vyjádřená obrazem Božího království. A tím kupodivu nemusí být jen církev, ale též společná víra, která manželskému životu vedle dětí a práce dává také zcela jasné

téma. Už protože Bůh umožnil, aby se muž a žena dali dohromady a církev tomu dává jen svou pečeť. Proto se ani my nemusíme bavit o církvi nebo o sboru, ale o Bohu a víře, která je nám všem společná. A posláním církve a úkolem křesťanů je nabízet odpuštění a přijetí hříšníkům. Někdy si říkáme, jak lidem kolem nás nemáme co nabídnout, bohoslužby dnes už nikoho nedojmou ani nikoho nezajímají, je třeba jít cestou lidství a civilní interpretace. Je to a není to pravda. Dejme tomu, že lidé kolem nás jsou opravdu hříšníci, ačkoli o tom ještě nevědí. Naším úkolem je vedle usvědčení z jejich hříchu, vzdálenosti od Božího plánu, též nabízet odpuštění. A komu už jinému než ospravedlněnému hříšníkovi Boží milostí.

Ujmout se těch, kdo svůj život včetně možných rozvodů nezvládli, je holt těžší, než moralizovat a vystrkovat hříšníky z církve. Církev je přece pro ty lepší a tím není nikdo jiný než my sami. Moralizování a ústrky, jak psal i můj pradědeček, je velice jednoduché. Vznést odsudek, říct, kdo s kým to zase zvrátil a sám být tím lepším, který nikdy a nic nezvrátil, je naopak velice jednoduché. Těžší a náročnější cestou je však se těch, kdo svůj život nezvládli, ujmout a nabídnout jim i své odpuštění, a to už je setsakramentská práce.

Neboť přijít s něčím novým a dopustit se něčeho jiného a překvapivého, než je v našem kraji zvykem, je skutečně na duchovní proces.

Bůh učinil člověka jako muže a ženu. Což neznámá jako otce a matku, ale nejdřív je člověk oba musí opustit a připojit se ke své manželce. Člověk by neměl být ani zůstat sám. Muž patří k ženě jako žena k muži. Necht' si to všichni zapamatují.

A Bůh tomu nejen že přeje, ale člověku to také přikazuje, ne-li přímo nařizuje. Což si pak do svého ranku vzala církve a v čele se svými nejlepšími rodičovskými páry k tomu ne snad vedla, ale tak trochu to radila i těm, kdo přicházeli po nich. Manželství je sice lidský vztah, ale pod Božím záměrem. Bez něho to moc nejde. A toto rozpoznání je celoživotním úkolem pro všechny manželské dvojice. V nichž už nejsou dva, ale jeden.

A posláním člověka není jen rodit děti a přivádět je k Božímu království, ale svou víru a vztah k Bohu nadále rozvíjet v poslušnosti jeho zákona. Neboť nikdy jindy víra neroste než jednak ve společném naslouchání Božímu slovu, ale také v rozhovoru, který je tím lepší, čím jsou si ti dva blíží. Čím k sobě mají blíží, tím líp se jim o některých věcech, jako je víra a Bůh, též diskutuje. Neboť není nic intimnějšího a citlivějšího než otázky víry a náboženství. To ostatně lze sdílet někdy jen ve dvou. V manželství totiž přestávám být osamělým jedincem, ale stávám se také tím druhým.